

1

Notikumi lielajā silā risinājās zibens ātrumā. Vēl nebiju pabeidzis sarunu ar Artūru mobilajā, kad mani aiz rokas parāva Anna. Viņas acis satraukti un izmīsiģi vērās augšup, arī es palūkojos – virs varenajām priedēm debesīs atradās milzu izmēra disks. Artūrs mobilajā vēl kaut ko runāja, bet es gluži neviļus nopiedu sarunas beigšanas pogu.

– Bēgsim! – čukstēja Anna.

Es ātri paskatījos uz Madaru. Dīvaini – viņa ne kriptaiņas nebija uztraukusies. Madara smaidīja, un viņas sejā pat jautās tāds kā lepnums.

– Nekur nav jābēģ, – Madara noteica tādā balsī, kura necieš iebildumus.

Piepeši atkārtojās tas, ko bijām piedzīvojuģi pirms desmit minūtēm: lielajā taisnstūrī sila viducī izveidoģās krāģņš zaļu staru reģģis, augstāk – apmēram piecus metrus virs zemes – mums labi pazīstamā jumja zīme ar apli virs tās, bet pavisam neparasti bija tas, ka tālāk piepeģi aizstiepās spilģts, virmoģošs stars, kurģ tūliņ savienojģas ar milzģgo disku debesģ; ŝģita – disks iemirdzējģas, bet tā nebija parasta gaisma. Likās – sudrabainā diska krāsa uz ģsu brģdi kļuva spilģtāka.

Anna žņaudza manu roku, it kā taisīdamās nokrist bezdibenī. Tas varēja būt pāris sekunžu, ne vairāk; lielais, virmojošais stars un arī krāšņais režģis silā atkal nozuda. Tūliņ disks aizlaidīsies, man ieskrēja prātā. Bet mūs gaidīja vēl viens pārsteigums.

Turpat priekšā sila sūnājā izveidojās uzraksts, īss un nepārprotams: PALDIES. Tas bija neparasts, it kā zemē būtu izvietota gaismas reklāma un kāds to pēkšņi ieslēdzis.

Arī tie laikam bija tikai daži mirkļi. Vispār – kad man Artūrs vēlāk lūdza izstāstīt sīki katru detaļu, es īsti nevarēju pateikt. Vai tas ilga piecas sekundes? Varbūt veselu minūti?

Kad es attapos, milzīgā diska debesīs vairs nebija un man atkal kabatā zvanīja mobilais.

– Kas tur notiek? – uztraukti ierunājās Artūrs. – Tu pirmīt vairs neatbildēji, un es nobijos, ka ar tevi kaut kas noticis.

– Nē, tagad viss kārtībā, – es sacīju, – lielais disks tikko aizlidoja.

– Bet kāpēc jūs tur bijāt? – Artūrs tincināja. – Vai nejauši?

Centos Artūram izstāstīt visu šodien pieredzēto – kā Madara mūs mudināja doties uz lielo silu, kā atrādām neparasto zemē ierakto sistēmu un to salabojām (uz manis sacīto, ka Madara no savas mugursomas izvilka trešo ovālo disku, Artūrs noelsās un izdvesa – es vairs ne par ko nebrīnos), kā sistēma iedarbojās un debesīs parādījās milzīgais disks; es vēl nepaguvu

izstāstīt par neparasto uzrakstu sūnās, kad Madara skaļā balsī iesaucās:

– Pasaki Artūram, ka mēs tomēr paspējām!

Mehāniski atkārtotu Madaras sacīto, un, šķiet, Artūru tas ļoti satrauca.

– Kāpēc viņa tā teica? – Artūrs nerimās.

– Es nezinu, – novilku. – Varbūt... mēģināšu noskaidrot.

– Labi, – Artūrs aprāvās. – Vēl tiksimies. Vai tu jau šodien brauc uz Rīgu?

– Nē, rītvakar, – sacīju. – Bet es neizstāstīju visu.

– Kas tad vēl? – Artūrs galīgi apjuka.

Kad es ieminējos par uzrakstu sūnās, Artūrs brīdi klusēja, tad izgrūda:

– Es braucu.

Tiklīdz biju beidzis sarunu, Anna iesaucās:

– Nu? Ko Artūrs sacīja?

– Viņš brauks tūliņ šurp, – es atteicu. – Droši vien ne jau viens. Bet pirms viņi ir atbraukuši... Madara, vai vari beidzot pateikt, kur tu dabūji disku? Un kā zināji, ka mums jādodas uz lielo silu?

Madara skatījās man acīs droši un – bezkaunīgi. Uzreiz jutu, ka viņa neko neteiks. Tāda bija Madara – klusēs un spītēsies, bet nemelos. Prasīt tieši – vai satikusies ar atnācējiem? Bet vai tā nesaraušu vienīgo stipro stīdziņu, kas saista mūs trīs – mani, Annu un Madaru?

– Rimbuli es neatdošu, – Madara noskaldīja. – Es apsolīju, ka tas paliks pie manis! Un par lielo silu...

Kad jādara, tad jādara, nevis jāaizraujas ar pļāpāšanu. Es eju mājās, varat bučoties uz velna paraušanu!

Madara pagriezās un ātrā solī devās mājup. Arī mēs ar Annu uzsākām atpakaļceļu, bet, kā norunājuši, gājām nesteidzīgi, un ne jau bučošanās dēļ. (Man pat liekas, ka astoņgadīgajai Madarai pašai tā ļoti interesē.) Es vēl īsti nevarēju atgūties no tā, kas šodien notika lielajā silā.

– Anna... – es iesāku. – Vai tu... vispār saproti, kas notiek ar tavu māsu? Tu taču vienmēr lielies – tev ir īpašas maņas... Ko tagad saka tava nojauta?

– Es skaidri nezinu, – Anna atteica. – Atceries, pirms pāris dienām, kad Spuņņu Pēteris atskrēja un iesākās jezga ar to bezsvara laivu... Es toreiz minēju, ka ar Madaru kaut kas ir noticis. Tepat netālu – mežā vai pļavā.

– Bet kas? – es iesaucos.

– Klusāk! – Anna mani aprāva. – Tas Madarai nav jādzird. Šķiet, ka tajā dienā pirms notikumiem pie Spuņņu Pētera Madara ir satikusies ar atnācējiem vai saņēmusi kādu ziņu.

– Ja tu neapvainotos, es tev varētu pateikt, ko tobrīd nodomāju, – uzmanīgi turpināju.

– Nu, nu? – Anna iesmējās.

– Man vienubrīd likās, ka tā nemaz nav Madara, bet... – es meklēju vārdus, – kaut kāds cits radījums. Piedod, ka tā runāju, bet...

– Taisnību sakot, arī man tā šķita, – Anna, brīdi klusējusi, teica.

– Tev vajadzētu pārbaudīt rokrakstu, – es prātoju.

– Kādu rokrakstu? – Anna izbrīnījās.

– Madaras, – es sacīju. – Ja mēs pat ar procenta tūkstošo daļu pieņemtu, ka... tā nav Madara... Es neticu, ka atnācēji varētu radīt vēl vienu Madaru ar viņas lielajiem stūrainajiem burtiem un briesmīgi jocīgo komatu – kā kurkuļa asti!

– To es pārbaudīšu, – Anna novilka. – Bet... ja jau Artūrs ar saviem vīriem būs klāt... Lūdzu, Kaspar... pastāvi arī tu uz to: Madaru pašlaik nevajag aiztikt. To es tiešām jūtu. Citi neko no viņas neizspiedīs. Varbūt – mēs. Es ceru, ka Artūrs būs saprātīgs.

– Es arī. – Palocīju galvu. – Bet ko mēs teiksim par disku?

– Tā arī sacīsim, – strauji pārtvēra Anna. – Ka mēs nezinām, kur Madara to dabūja, bet ka tam bija ārkārtēja nozīme un varbūt vēl būs. Ejam ātrāk!

– Madara teica, ka mums jābučojas, – mēģināju jokot.

– Ej, tu zini, kur! – Anna nošņācās. – Tev tikai viens prātā!

Bet Annas dusmas ilgst desmit sekundes, to es zināju no pieredzes.